

Utassy József

ÖRÖMHÍR

Ha minden van, csak Isten nincs:
nyugalmad barna boldogság.
Kinyújtóznál a fényben, mint
esőáztatta kormos fák.

Gyiloktól mentes álmod látsz,
a lelked leng, a tested láng,
ha minden van, csak Isten nincs:
a mindenség vigyáz majd rád.

FÖLFELÉ A KOPONYÁK HEGYÉRE

Vállamon az ormótlan keresztfával
haldokolok fölfelé a Koponyák Hegyére,
villámlik nagy szemem, és a pillanatfényben
átíjed Veronika kendőjén arcom.

Hát elárultál, hatalmas Isten!

Szögeket kovácsoltatsz hóhéraiddal,
nagy, hideg, szigorú szögeket,
és a szemed meg se rebben talán,
ha telebuggyan markom meleg vérrel.

A sokaságban itt sompolyognak,
sunyítanak a spiclik seregestül,
kivezényelted ellenem őket is,
miként ezt az átláz római csürhét,
akiktől megszomorodik a Föld arca.

Ellenük kellett volna élnem, ellenük!

Ám te sugallatos szép szavakkal
fiadnak fogadtál föl engem,
majdani messiásnak.

És most megölsz.

Tudd meg hát:
jobban szeretem ezt a két latort itt,
mint botor agyad tudathasadását!
Mert zsarnok vagy, zsarnok,
zsarnokok zsarnoka,
tízezer évig is éltet a félelem,
bűjtat a csoda.

De engemet már nem ámítasz többé,
felőlem fújhatja tüdőrepedésig
ama harsonákat az angyalok kara!

Mosolygok, mint a tenger,
és nem hiszek soha.

Szívemiránt csörömpöl egy lándzsás
római katona.

POGÁNY IMA

Hiszek én! – csak nem Istenben.
Lepke pillám meg se rebben.

Minden porcikám pogány már,
az öröm is, ahogy átjár.

Pogány öklömön a sólyom,
szájam szegletén mosolyom.

Sebnek elég, amit ütött
rajtam a nap, amíg süttött.

Órák lassan eloldalog.
Minden percbe: belehalok.